

Fije și Eelken, unul decapitat și altul strangulat, apoi ars, la Leeuwarden, 1549 A.D.

În anul 1549, cu aproximativ trei săptămâni înainte de Paște, doi bărbați iubiți, pe nume Fije și Eelken, au fost prinși la Boorn, în Frisia de Vest. Ei au fost aduși în fața lorzilor, unde și-au mărturisit cu îndrăzneală credința.

Mai întâi l-au interogat pe Eelken, spunând: „Cine te-a împuternicit să aduni poporul, să îl înveți?”

Răspuns: „Dumnezeu m-a autorizat”. Evr. 10:25.

Întrebare: „Ce ați învățat?”

Răspuns: „Întrebați-i pe cei care au auzit-o, ce am învățat noi între noi, căci ați prins o femeie care a ascultat.”

Apoi au întrebat-o pe femeie ce a auzit de la Eelken.

Răspuns: „A citit pe cei patru evangheliști, Pavel, Petru, epistolele lui Ioan și faptele apostolilor.”

Eelken a fost apoi întrebat din nou: „Ce părere aveți despre sacrament?”

Răspuns: „Nu știu nimic despre Dumnezeul vostru copt”.

Întrebare: „Prietene, ai grijă ce spui; astfel de cuvinte costă gâtul. Ce părere ai despre Maica Domnului?”.

Răspuns: „Mult”.

Întrebare: „Ce spuneți; nu cumva Fiul lui Dumnezeu a primit carne și sânge de la Maria?”.

Răspuns: „Nu: cu privire la acest lucru, cred ceea ce declară însuși Fiul lui Dumnezeu.” Ioan 1:14.

Întrebare: „Ce credeți despre sfânta noastră biserică romană?”

Răspuns: „Nu știu nimic despre sfânta voastră biserică. Nu o cunosc; nu am fost niciodată în toată viața mea într-o biserică sfântă.”

Întrebare: „Vorbești cu prea multă răutate; mi-e milă de tine”, a spus unul dintre domnii din consiliu, „și mă tem că-ți vei pierde gâtul. Nu ești botezat?”.

Răspuns: „Nu sunt botezat, dar doresc foarte mult botezul”.

Întrebare: „Ce părere aveți despre acești falși învățători care aleargă și botează oamenii?”

Răspuns: „Despre învățătorii falși nu mă gândesc la nimic, ci am dorit foarte mult să aud un învățător trimis de Dumnezeu.”

Ei au spus: „Dar noi am auzit că ești învățător?”

Eelken a spus: „Cine m-a făcut profesor?”

Ei au răspuns: „Nu știm.”

Eelken a spus: „Dacă mă întrebați pe mine ceea ce voi înșivă nu știți, cum aș putea eu să știu? Nu cunosc pe nimeni care să mă fi făcut învățător, dar Dumnezeu mi-a dat tot ceea ce i-am cerut”.

Ei au spus: „Am scris acum toate articolele cu privire la care te-am interogat cu această ocazie; dacă există vreun lucru de care vrei să te căiești, îl vom șterge cu plăcere!”

Răspuns: „Credeți că ar trebui să mă lepăd de Dumnezeu?”

Eelken și Fije au fost atunci amândoi condamnați și aduși împreună; ei s-au îmbrățișat, da, și-au sărutat mâinile și picioarele unul altuia cu mare dragoste, astfel încât toți cei care au văzut și auzit au fost uimiți. Aprozii și slujitorii au alergat la domni și au spus: „Niciodată oamenii nu s-au iubit unul pe altul așa cum o fac aceștia. Eelken i-a spus lui Fije: „Dragă frate, nu te supăra că prin mine ai fost adus la suferință”. Fije a răspuns Fije: „Dragă frate, nu gândi așa, căci este puterea lui Dumnezeu”.

Execuția lor a fost amânată până în a treia zi de la pronunțarea sentinței. Eelken a fost executat primul cu sabia. Când a fost citită sentința lui Fije, acesta nu a ascultat-o, din cauza mării sale bucurii; și, neștiind ce i se întâmplase sau urma să

i se întâmplă lui Eelken, a cântat și a sărit, laudându-l și mulțumindu-i lui Dumnezeu, spunând: „Aceasta este singura cale.”

L-au condus pe Fije în barca în care Eelken zăcea decapitat, iar lângă el, roata pe care urma să fie pus Eelken și țărșul pe care urma să stea Fije, pentru a fi ars. În barcă, lui Fije i s-au dezlegat mâinile, dar a stat totuși nemișcat. Călugării au spus atunci: „Legăți-l din nou.” Spânzurătorul a răspuns: „Leagă-l tu”. Dar castelanul i-a poruncit să-l lege din nou pe Fije. Unele femei care au văzut asta au plâns cu amar. Dar Fije a spus: „Nu plângeți pentru mine, ci pentru păcatele voastre.”

El i-a mai spus călăului: „Ce ai de gând să-mi faci?”

Răspuns: „Asta veți vedea.”

„Da, da”, a spus Fije, „fă ce vrei; eu m-am încredințat în mâinile Domnului meu”.

Frații au ieșit cu el, împreună cu oamenii de rând, și când Fije a văzut pe unii dintre cunoscuții săi, a strigat: „Prieteni, bucurați-vă împreună cu mine pentru acest ospăț de nuntă care mi s-a pregătit”.

Când a ajuns la locul de execuție, câțiva frați, care se bucurau foarte mult împreună cu el, i-au vorbit și i-au zis: „Aceasta este calea cea strâmtă; aceasta este presa de vin a Domnului; de aceasta depinde cununa”. Dar castelanul, auzind acest strigăt, a strigat: „Nimeni să nu pună mâna pe el, sub pedeapsa vieții și a averii”.

Călăul își uitase instrumentele și a alergat în oraș să le ia. Între timp, castelanul și cei doi călugări l-au ținut pe Fije în confesional, ispitindu-l foarte mult cu pâine și vin; dar nu l-au putut convinge, căci Fije nu făcea altceva decât să cânte și să vorbească, laudându-l și mulțumindu-i lui Dumnezeu.

Când nu au reușit să-l convingă, iar călăul s-a întors, i-au spus lui Fije: „Cum se face că ești atât de încăpățânat, când spui că ești membru al lui Hristos? Atunci de ce nu vrei să faci faptele de milostenie și să primești această pâine și acest vin ca pâine și vin, de dragul nostru?”.

Răspuns: „Nu mi-e foame de pâinea și de vinul vostru, căci în ceruri este mâncare pregătită pentru mine.”

Când nu au reușit să-l convingă, au spus: „Pleacă, ereticule, pleacă!”

Castelanul a spus: „Am văzut mulți eretici, dar în toată viața mea n-am văzut unul mai încăpățânat decât acesta.”

Fije, care se pregătea de moarte, i-a spus călăului: „Stăpâne, ți-ai terminat treaba?”

El a răspuns: „Nu încă.”

Fije a spus: „Aici este oaia pe care o cauți.”

Apoi călăul s-a apropiat de Fije, i-a rupt cămașa, i-a luat șapca de pe cap și a umplut-o cu praf de pușcă. Stând în fața țarușului pe care urma să fie strangulat, Fije a exclamat: „Doamne, primește-l pe robul Tău.”

Apoi a fost strangulat și ars, și astfel a adormit în Domnul. Oamenii de rând strigau, zicând: „Acesta a fost un creștin evlavios; dacă nu este creștin, nu este niciunul în toată lumea.”

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.